

Pere Duran, quaranta anys de fotoperiodisme

Veïns de Girona, fent vida als balcons durant el confinament, el 2020 PERE DURAN.

Tenia 15 anys quan va agafar d'una revolada la Voigtländer del pare i va sortir al carrer per fotografiar la Banyoles inundada pels aiguats de 1982. És el primer "instint periodístic" que recorda haver tingut Pere Duran, i també un bateig en tota regla, perquè concentrat a enfocar, van caure ell i màquina pel forat d'una claveguera. Miraculosament, les fotos es van salvar. Deu anys després, quan ja era el corresponsal de l'agència EFE, potser recordaria la importància de la sort quan va obtenir la primera imatge del boiximà dissecat del Darder: mentre l'encarregada que l'havia enxampat corria a avisar la Guàrdia Civil, va treure el rodet, se'l va amagar al mitjà i va posar-ne un altre de verge a la càmera,

el que li van requisar els agents. "No hauria calgut ni aquesta astúcia, perquè legalment només estàs obligat a entregar el material si t'ho ordena un jutge", matisa avui, però aleshores l'única obsessió era aconseguir el document costés el que costés.

Totes dues imatges, dins una selecció de quaranta anys d'ofici que abracen la Banyoles olímpica, la cobertura dels festivals d'estiu, els retrats d'artistes i polítics, les manifestacions, les festes, la immigració, la gastronomia, els incendis de l'Empordà, l'accident de l'Oca, el món rural i sobretot l'estany, la seva "escola de la llum", formen part del llibre Pere Duran, una mirada periodística, 15è volum de la col·lecció Fotògrafs Banyolins de Rigau Editors, que es presentarà divendres dia 1 a l'Espai Eat Art de Banyoles (19 h). És la recopilació de tota una vida, amb pròlegs del fotògraf Tino Soriano, la periodista Rosa Gil, l'arxiver Josep Grabuleda i el mateix Duran, que va començar assumint la corresponsalia del Diari de Girona, quan anava boig "buscant la notícia per arribar a temps d'enviar el carret a la redacció amb l'última Teisa". En aquella època, encara alternava la fotografia amb la redacció, "amb l'ajuda de la Carme Coll, que per sort m'explicava els plens", diu amb agraïment, tot i que a la llarga acabaria prescindint de l'escriptura perquè li agradava més "estar voltant tot el dia". De formació autodidacta, la va perfeccionar mentre complia el servei militar al Pirineu d'Osca, adscrit a un servei de fotografia que li permetia, després dels encàrrecs castrenses, embutxacar-se uns quants duros retratant els reclutes que volien enviar un record a la xicota o als pares. Amb els diners que va guanyar, a la tornada es va poder comprar el primer cotxe, entrar en plantilla al Diari de Girona i, a partir de 1990, establir-se com a freelance, primer a EFE, després a El País i, finalment, a La Vanguardia. Pel camí, assegura que es va "mig inventar" la fotografia institucional, treballant dinou anys per a la Diputació en el "periodisme invers".

Des de les primeres temptatives, com la tropa encaputxada enmig de la boira o l'estampa d'uns músics parisencs, influït pels humanistes francesos, fins a la imatge de Jordi Pujol tot sol al balcó de Queralbs després de confessar la fortuna andorrana, que li va donar el premi Carles Rahola, Pere Duran ha estat testimoni de grans esdeveniments, des de la construcció de la Vila Olímpica a les mobilitzacions independentistes: comparar les seves imatges de les manis de 1990 amb les del Procés hauria de ser obligatori a les facultats de sociologia.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 28-11-2023, Pàgina 25

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2359704-pere-duran-quaranta-anys-de-fotoperiodisme.html>